

ღია ბარათი საქართველოს ჯანმრთელობის დაცვის მინისტრს, ბატონ მიხეილ სარჯველაძეს

წლებანდელ კალანდობას ახალი წარმატებები მოეტანოს თქვენთვის! მიხარია, რომ გამართლდა ჩემი სიტყვები: თქვენ ისეთი იმიჯი დაიმკვიდრეთ მინისტრად დანიშვნის დღიდანვე, რომ რადიკალური ოპოზიციაც კი ვერ კისრულობს თქვენს აუგად მოხსენიებას-მეთქი!

მე გახლავართ ის 94 წლის „შინ დატოვებული ბავშვი“, პროფესიით ტელეჟურნალისტი, რომელიც, შიგადაშიგ, ვმწერლობ კიდევაც...

ჩემს შარშანდელ წერილზე თქვენი მყისიერი პასუხი მაგულიანებს ამ ბარათით მომართვას, რომელსაც, მეიმედება, არ ჩამითვლით ქართული ანდაზის დადასტურებად: მიუხევედ ნუ მიაჩნევო!

რამდენიმე თვეა, ლოგინს მიჯაჭვული ვარ ხერხემლის გამრუდების შედეგად (ტიფოზი).

შვილი იძულებული შეიქნა გადავეყვანე სადღეღამისო სამედიცინო მომსახურებაზე, პროფესიონალი ექთნების მხრივ, რაც გვარიანად ძვირი ჯდება.

საქართველოს მწერალთა კავშირის შუამდგომლობით მოგმართავთ თხოვნით: თუ თქვენს კომპენტენციას არ აღემატება, მიშუამდგომლოთ ვისთანაც ჯერ არს, რათა დამენიშნოს ფინანსური მხარდაჭერა, რამეთუ „სახელმწიფო გამგებელთათვის გამიწევია სამსახური. თვითონ იციან“: 1971-1991 წწ. ვმუშაობდი საქართველოს ტელევიზიის (პირველი არხის) ლიტერატურული პროგრამების განყოფილების გამგედ; მიღებული მაქვს რამდენიმე (მათ შორის, გალაქტიონის) პრემია; გამოცემული მაქვს ოცამდე წიგნი და ა.შ.

„გამოვიგონე“ ახალი სამედიცინო პრეპარატი „ხვიჩამიცინი“, რომელიც ამავე გაზეთში გამოქვეყნდა და რომელიც შთამაგონა სახელოვანი ფეხბურთელის, ხვიჩა კვარაცხელიას ბრწყინვალე დებიუტმა; იგი ჩემსავით ხანდაზმულებს „აბრუნებს“ ყმაწვილკაცობის ხანაში, როდესაც მონუსხულნი ვიყავით ლეგენდარული ფეხბურთელების: ბორის პაიჭაძის, ავთანდილ ლოღობერიძის, ძმები ჯეჯელავების, შავგულიძის, პანიუკოვის, სწორუპოვარი „პენალისტის“, ბერძენიშვილის, ანთაძისა და სვლათა თამაშით...

ბატონო მიხეილ, ნახევრად ხუმრობით რომ ვთქვათ, ხომ ყველანი აღგვაფრთოვანა პაპასკირის მიერ შესრულებულმა თერთმეტ-მეტრიანმა დარტყმამ, რომელმაც 30-მილიონიანი ჯილდო გაუნადლა ჩვენს ნაკრებს?! მაგრამ, არ გვეთვლება ჩვენ –

ქართველ მწერლებს – ჩვენი შემოქმედება „გვერდითი ხაზიდან“ მოწინააღმდეგის საჯარიმო მოედანში ბურთის ხეირიანად ჩამწოდებლად მაინც?!

ასე რომ, თუ ხელისუფლებას მცირად მაინც უღირვართ, იქნებ, გაიღოს მოწყალება!

მინდა ბოლომდე ობიექტური დავრჩე: თუკი დღევანდელ საქართველოში აღმოჩნდება ჩემზე ხანდაზმული (დაბ. 1932, 5/II), ჩემზე უფრო მძიმე სენით დაავადებული და ჩემზე უფრო შთამბეჭდავი ბექგრაუნდის მქონე პაციენტი, რა თქმა უნდა, მას უნდა დაენიშნოს დახმარება!

„ორი პარასკევიდან“ დარჩენილი ერთი პარასკევისა და თქვენი რეაგირების იმედად, გულითადი პატივისცემით,

გიზო ზარნაძე

(ტელ.: 599 53 82 74)